

между развитием личности и общества как двух конфронтирующих, но взаимосвязанных биологических информационных систем.

Литература:

1. Werner Loewenstein, "The Touchstone of Life: Molecular Information, Cell Communication, and the Foundations of Life", 1998 (pp. 108-115), Oxford Univ. Press

2. Норберт Винер "Кибернетика или Управление и связь в животном и машине". М., Сов. радио, 1958. Информация, язык и общество.

Наук. кер. - Переломова О.С., доц.

СЕКЦІЯ «ПЕРЕКЛАДОЗНАВСТВО»

ТЕКСТИ МАЛОГО ЖАНРУ

Бойко К. О., ХНУ

Текст малого жанру – це малий за розміром текст, який має розповідну форму, закінчений у своєму сюжеті, що підлягає алегоричному тлумаченню. Текст малого жанру має закінчену думку та являється видом неофіційного дискурсу. Він може нести в собі емоційність, експресивність, суб'єктивність тощо. Також це можуть бути літературні розповідні твори повчального характеру. Малі тексти відрізняються від великих текстів своєю стислістю викладу думок або стислою закінченою кінцівкою.

Тексту як семіотичному знаку притаманні риси синтактики, семантики та прагматики (побудови, змісту, інтенцій). Текст відрізняється ступенем структурно-мовної складності, глибиною відображення дійсності та полівекторною спрямованістю. Одиницями тексту на рівні змісту є думка, на рівні форми – висловлювання.

Тексти позначені еволюцією, композицією, архітектонікою, структурою. Форма та зміст малих текстів детермінується дією стилевих та жанрових чинників. Малі тексти визначаються своїми призначеннями: фактичне / інформативне, практичне / непрактичне, банальне / вагоме, семантичне / несемантичне, комунікативне / некомунікативне, пізнавальне / емоційне і таке інше.

Ключовими метазнаками дискурсу учені виокремлюють: співбесіда, фрази у мовленні, конкретне висловлювання, комунікативна ситуація, мовлення з позиції мовця, конструкт текстового аналізу, соціальне явище.

Дискурс – процес розгортання тексту, якому притаманні риси антропоцентричності, ситуативності та динамізму.

Текст – це поліаспектне, багатовимірне явище, семіотичний знак з притаманною йому тріадою (синтактика, семантика та прагматика).

Виокремлюються наступні лінгво-когнітивні зони: 1) первинні позначення живої, неживої природи та її складників; 2) вторинні позначення людей, їх манер і поведінки (за принципом уподібнення явищам природи); 3) персоніфікація природних феноменів, їх олюднення; 4) позначення спільних для природи та людей конструювань. Текст поділяється на мікротеми та інформаційні блоки.

РАССТРОЙСТВА КОММУНИКАЦИИ У ДЕТЕЙ

Беспалова А., ДНУ

Современная наука пришла к пониманию, что проблемы с коммуникацией у детей являются не менее важны нежели другие болезни и особенно психологические, по-этому в последние годы внимание к таким болезням возросло, что помогло создать достаточно твердую базу знаний в этой области. Объектом исследования в данной области является детская психика, а предметом исследования – такие расстройства детской психики как отсутствие у детей навыков общения, проблемы с выражением своих мыслей и умение детей воспринимать данную им информацию о мире.

Каждому человеку в жизни есть что сказать, но помешать это сделать могут психические расстройства, приобретенные еще в детстве. Термин «расстройство коммуникации» характеризует значительные трудности у детей в овладении такими элементарными навыками как: слушать, говорить, читать, писать, логически рассуждать, или считать. Нужно заметить, что у детей с нарушением развития коммуникативных навыков все в порядке с интеллектуальным развитием и у них нет никаких физических отклонений.